

Kedves Szülők, Nevelők és mélyen tisztelt Vendégek!

Tudjuk mindenkinek lett volna jobb programja erre a szép áprilisi délutánra, de azért köszönjük, hogy ránk áldozták, ránk a Kecskeméti Református Internátus 26 végzős diákjára.

Diáktársaim! Ez a nap rólunk szól, ahogy rólunk fog szólni most minden pár hétig. Szinte még hallok, ahogyan tavaly a rádióban bemondják, az írásbeli érettségik kezdetüket vették; és tessék, elröppent egy év és mi vagyunk idén azok a szerencsés, vagy kevésbé szerencsés diákok, akik bizonyíthatják érettségüket. Mikor leültem megírni a ballagási beszédet, nem volt könnyű dolgom, bár kinek lenne egy ilyen tartalmas négy vagy hat év után.

Vicces visszagondolni arra, hogy miként viselkedtünk kilencedikesként, na meg hogy szívattak minket drága végzőseink. Milyen volt először „vadvízi evezésen” részt venni, „szörfözni” vagy csak a Pécsi Szabít „Bajára vinni csajozni egy kétütemű Trabanttal, aztán egy V motoros Mustaggal hazahozni”.

Tizedikben, mint minden évfolyam, mi is roppant büszkék voltunk arra, hogy már nem mi vagyunk a gólyák és ezt előszeretettel említettük nevelőinknek, felsőbb, illetve alsó éves diáktársainknak.

Tizenegyedikesként egyenesen a kollégium kiskirályainak éreztük magunkat. A végzősök árnyékában néha már bele-bele kóstoltunk az újonnan érkezettek kollégiumi nevelésébe is.

Idén pedig elkövetkezett a várva várt utolsó év, mikor a végzős a szalagavató után szobán tanulhat, mikor előre állhat a sorban a vacsorák alkalmával és mikor minden gólya készségesen a segítségére van. Szóval eljött ez az év minden nehézségével és örömeivel. Eleinte élveztük privilégiumainkat, azonban az utóbbi időben egyre inkább ránk szakadt az előttünk álló megpróbáltatás súlya.

Mikor végignéztem az itt töltött esztendőkön, akkor állt össze bennem, hogy végül is itt töltöttük a kamaszkorunkat, gyerekkorunk utolsó szakaszát. Szüleink mellett nevelőinknek is sok fejfájást okoztunk és természetesen ők is nekünk. Sok mindent elnéztek nekünk és sok mindenről nem tudtak vagy nem tudnak mind a mai napig, de ezek már a mi titkaink is maradnak minden bizonnal. Sok szép közös emlékünk van, de természetesen akadnak olyanok, amelyekre nevelőink nem szívesen emlékeznek vissza, mi pedig már másnap se tudtuk felidézni őket teljes mértékben, legnagyobb igyekezetünk ellenére sem.

Mindent egybevetve az itt töltött évek sokat formáltak mindenkit. Sokkal toleránsabbak lettünk mikor szobatársunk sokáig zuhanyozott és nekünk már nem jutott meleg víz, vagy éppen az utolsó csík WC papírt is elhasználta és nekünk elfelejtett szólni. Sokkal ellenállóbbak lettünk a természet viszontagságaival szemben, mint például az árvíz (a tavalyi csőtörés alkalmával), vagy éppen az éhezés, bár ezt többnyire nem az étel hiánya okozta, hanem a konviktus túlzott kreativitása, esetleg néha a mi ingerküszöbünk nem mindig egekbe szökő értéke.

Komolyra fordítva a szót, aki akart megtanult rendszeresen tanulni és dolgozni egy esetleges „C” katért. Tisztelet a kivételnek, akik 9. félévkor három és félévre szóló bérletet váltottak a „D” kategóriára. Sok időt elrabolt az internátus kötelezően választható, vagy kötelező, de nem választható programokkal. Néhány negatívuma ellenére azonban az internátus többségében pozitív dolgokat adott nekünk. Csak, hogy a legfontosabbat kiragadjam: ha az iskolában elhangzik a „koleszosok” szó, akkor az alatt egy összetartó, jó kedélyű, életrevaló társaságot értenek, és ilyenné bizony a kolesz tett minket, az internátus kovácsolt bennünket osztályokon túlmutató évfolyammá.

Azt, hogy ez megvalósulhatott, szeretném megköszönni a vezetőségnek, a nevelőknek és a szülőknek, hogy teret biztosítottak felnőtté válásunkhoz - és kedves végzős diáktársaim, ami a legjobb volt itt, azt nektek köszönöm és ti is köszönjétek meg egymásnak: a társaságot.

Hajrá refi kolesz, hajrá koleszosok!